

Den ottende er af de syv – nummer ét

Millers to Romer

Jeff Pippenger

2023-09-13

William Miller byggede sit profetiske budskab på rammen af to ødelæggende magter, som han med rette identificerede som det hedenske Rom og det pavelige Rom.

„William Miller bemærkede, da han anvendte sin hermeneutik, i de forskellige apokalyptiske passager et tilbagevendende tema om strid mellem Guds folk og deres fjender. I sin analyse af de magter, som gennem tiderne har forfulgt Guds folk, udviklede han begrebet om de to vederstyggeligheder, defineret som hedenskab (den første vederstyggelighed), der symboliserer den forfølgende magt uden for kirken, og pavedømmet (den anden vederstyggelighed), der repræsenterer den forfølgende magt inden for kirken. Det var motivet om de to vederstyggeligheder, der prægede de fleste af hans efterfølgende profetiske fortolkninger.“ P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Adventismens teologer anerkender den kendsgerning, at Millers ramme for den profetiske anvendelse var hedenskabets og pavedømmets to ødelæggende magter, også selv om de kun betragter det som en analyse af milleritternes historie og ikke som en sandhed, der blev givet ham af Gud.

"Gud sendte sin engel for at påvirke hjertet hos en landmand, som ikke havde troet på Bibelen, og lede ham til at granske profetierne. Guds engle besøgte gentagne gange denne udvalgte for at vejlede hans sind og åbne for hans forståelse profetier, som altid havde været dunkle for Guds folk. Begyndelsen på sandhedens kæde blev givet ham, og han blev ledt videre til at søge led efter led, indtil han med undren og beundring skuede Guds Ord. Han så dér en fuldkommen sandhedskæde. Det Ord, som han havde betragtet som uinspireret, åbnede sig nu for hans blik i sin skønhed og herlighed. Han så, at én del af Skriften forklarer en anden, og når ét skriftsted var lukket for hans forståelse, fandt han i en anden del af Ordet det, som forklarede det. Han betragtede Guds hellige Ord med glæde og med den dybeste respekt og ærefrygt." *Early Writings*, 230.

„Hans engel“ identificeres direkte som Gabriel af søster White.

Engelens ord: »Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn,« viser, at han indtager en stilling af høj ære i de himmelske sale. Da han kom med et budskab til Daniel, sagde han: »Der er ingen, som holder med mig i dette, uden Mikael [Kristus], jeres fyrste.« Daniel 10:21. Om Gabriel taler Frelseren i Åbenbaringen og siger, at »Han sendte det og kundgjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes.« Åbenbaringen 1:1. Og til Johannes erklærede engelen: »Jeg er medtjener med dig og med dine brødre profeterne.« Åbenbaringen 22:9. Forunderlig tanke—at den engel, som står næst efter Guds Søn i ære, er den, der er udvalgt til at åbenbare Guds rådslutninger for syndige mennesker.« *Messias*, 99.

„Vidunderlig tanke — at den engel, som står næst efter Guds Søn i ære, er den, der er udvalgt til at åbenbare Guds hensigter“ for William Millers sind. Ikke blot Gabriel, men engle i flertal ledede hans forståelse af profetierne, „som altid havde været mørke for Guds folk“. Gabriel og andre engle førte Miller fortløbende gennem Bibelen fra Første Mosebog og fremad. Han blev derfor ledt til den længste tidsprofeti i Bibelen, som er de „syv tider“ (to tusind fem hundrede og tyve år) i Tredje Mosebog seksogtyve, længe før han blev ledt til de to tusind tre hundrede dage i Daniel kapitel otte, vers fjorten.

"Jeg hengav mig derefter til bøn og til læsningen af Ordet. Jeg besluttede at lægge alle mine forudfattede meninger til side, nøje at sammenligne Skrift med Skrift og at forfølge studiet af den på en regelmæssig og metodisk måde. Jeg begyndte med Første Mosebog og læste vers for vers, idet jeg ikke gik hurtigere frem, end at meningen med de enkelte afsnit kunne blive således udfoldet, at jeg blev fri for enhver forlegenhed med hensyn til nogen mystik eller modsigelser. Når jeg fandt noget dunkelt, var det min skik at sammenholde det med alle beslægtede skriftsteder; og ved hjælp af CRUDEN undersøgte jeg alle de skriftsteder, hvori nogen af de fremtrædende ord, der forekom i et dunkelt afsnit, fandtes. Når jeg derpå lod hvert ord få sin rette vægt i forhold til tekstens emne, ophørte det med at være en vanskelighed, dersom min opfattelse af det stemte overens med ethvert beslægtet skriftsted i Bibelen. På denne måde fortsatte jeg studiet af Bibelen ved min første gennemlæsning af den i omtrent to år og blev fuldt overbevist om, at den er sin egen fortolker. Jeg fandt, at ved en sammenligning af Skriften med historien var alle profetierne, for så vidt som de var blevet opfyldt, blevet opfyldt bogstaveligt; at alle Bibelens forskellige billeder, metaforer, lignelser, sammenligninger osv. enten blev forklaret i deres umiddelbare sammenhæng, eller at de udtryk, hvori de var fremstillet, blev defineret i andre dele af Ordet, og når de således var forklaret, skal de forstås bogstaveligt i overensstemmelse med en sådan forklaring. Jeg blev således overbevist om, at Bibelen er et system af åbenbarede sandheder, givet så klart og enkelt, at 'den vejfarende, selv om han er en dåre, ikke behøver at fare vild deri.' ..."

„Ud fra et videre studium af Skrifterne drog jeg den konklusion, at de syv tider af hedningernes overherredømme måtte begynde, da jøderne ophørte med at være en uafhængig nation ved Manasses fangenskab, som de bedste kronologer henførte til 677 f. Kr.; at de 2300 dage begyndte med de halvfjerds uger, som de bedste kronologer daterede fra 457 f. Kr.; og at de 1335 dage, som begyndte med afskaffelsen af det daglige og opstillingen af den ødelæggelsens vederstyggelighed, Daniel kapitel syv vers elleve, måtte dateres fra oprettelsen af det pavelige overherredømme efter fjernelsen af de hedenske vederstyggeligheder, og som ifølge de bedste historikere, jeg kunne rådføre mig med, burde dateres fra omkring år 508 e. Kr. Når man beregnede alle disse profetiske perioder fra de forskellige tidspunkter, som de bedste kronologer havde fastsat for de begivenheder, hvorfra de tydeligvis skulle beregnes, ville de alle ende samtidigt, omkring år 1843 e. Kr. Således blev jeg i 1818, ved afslutningen af mine to års studium af Skrifterne, ført til den højtidelige konklusion, at om omkring femogtyve år fra den tid ville alle forhold ved vor nuværende tilstand være bragt til afslutning ...“ William Millers Apology and Defense, 6, 12.

Reglen om den første omtale fastslår, at det første, der omtales, er af den største betydning, og det første, der omtales i Johannes' Åbenbaring kapitel 1, vers 1, er den kommunikationsproces, som

Faderen benytter, idet Han giver et budskab til Jesus, som derpå giver det til sin engel, som derefter giver det til en profet, der så nedskriver det og sender det til menighederne. Da adventismen forkastede William Millers arbejde og opdagelser, forkastede den ikke alene sine grundvolde, men den forkastede også selve den kommunikationsproces, som førte Miller til hans forståelser, og den forkastede den proces, som er den eneste vej, hvorigennem mennesker kan forstå Jesu Kristi Åbenbaring, der åbnes umiddelbart før nådetiden afsluttes.

Miller blev ledt til at forstå, at de syv tider i Tredje Mosebog begyndte i 677 f.Kr. Det var først i 1856, at Herren brugte Hiram Edson til at identificere, at spredningen i de syv tider også blev fuldbyrdet over Israels nordlige ti stammer. Herren søgte at udvikle forståelsen af de syv tider i overensstemmelse med, men langt ud over, Millers grundlæggende opdagelse af de syv tider. Men i 1856 kom det lys, som blev fremlagt af Hiram Edson, på mysterisk vis til ophør, for den ottende artikel i serien sluttede med ordene fra James White, dengang redaktør for Review and Herald: "Fortsættelse følger." Den skulle "fortsættes", men ikke før efter 11. september 2001, da Herren ledte sit folk til de "gamle stier" og til sidst til den ufærdige artikelserie forfattet af Hiram Edson.

Vi behandler ikke her det frafald, som begyndte kort efter den store skuffelse, men ønsker blot at påpege, at selv om Miller blev ledt til de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, er det tydeligt, at Herren havde til hensigt at udvide den første forståelse af de syv tider ud over Millers grundlæggende forståelse af emnet. Han udvalgte Hiram Edson, den samme tjener fra netop den historie, som han tidligere havde udvalgt til at få synet af Kristus, idet han gik ind i Det Allerhelligste den 23. oktober 1844.

Dette er grunden til, at jeg brugte den adventistiske teologs ord for at anerkende, at rammen for alle Millers profetiske anvendelser var baseret på hans forståelse af de to ødelæggende magter, som i Daniels Bog fremstilles som det „daglige“ (hedenskab), der altid forbindes med enten „overtrædelsen“ eller „vederstyggheden“, som begge repræsenterer forskellige aspekter af pavedømmets ødelæggende magt. Millers grundlæggende forståelse af de romerske magter er blevet stærkt udvidet siden den historie, han fremstiller.

Guds engle, herunder Gabriel, ledte Miller til de forståelser, han forkyndte. Disse forståelser omfattede de profetier, han forkyndte, de regler for bibelsk fortolkning, han benyttede, samt den ramme, der gjorde ham i stand til at ordne profetierne korrekt. Miller fik givet den ramme, at de to ødelæggende magter, som omtales i Daniel, var det hedenske Rom og det pavelige Rom. Future for America blev ledt til rammen om de tre ødelæggende magter: dragen, dyret og den falske profet.

Og jeg så tre urene ånder, som lignet frosker, komme ut av dragens munn og ut av dyrets munn og ut av den falske profets munn. For de er demoners ånder, som gjør tegn, og som går ut til kongene på jorden og over hele verden for å samle dem til striden på den store dag som tilhører Gud, Den Allmektige. Åpenbaringen 16:13, 14.

Future for America's rammeværk er bygget på Millers arbejde, men går videre end dér, hvor hans arbejde sluttede. Adventismen forlod hans rammeværk og vendte tilbage til den frafaldne protestantismes og Roms teologi. Den samme profetiske linje, som blev påbegyndt i Daniels Bog, føres videre i Johannes' Åbenbaring.

„Åbenbaringen er en forseglede bog, men den er også en åben bog. Den nedtegner vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs lærdomme er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tages den samme profetiske linje op som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og dermed vist, at de må tillægges betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.“ Manuscript Releases, bind 9, s. 8.

Miller kunne ikke fatte profetierne i Johannes' Åbenbaring, for den linje af hedenskab og pavedømme, som så tydeligt identificeres i Daniels Bog, udfoldes i Johannes' Åbenbaring til også at omfatte den næste forfølgende magt, der træder frem på den profetiske histories skueplads.

„Gennem hedenskabet, og dernæst gennem pavedømmet, udøvede Satan sin magt i mange århundreder i et forsøg på at udslutte Guds trofaste vidner fra jorden. Hedninger og papister var drevet af den samme drageånd. De adskilte sig kun derved, at pavedømmet, idet det foregav at tjene Gud, var den farligere og grusommere fjende. Gennem romerkirkens mellemkomst tog Satan verden til fange. Guds bekendende kirke blev revet med ind i denne vildfarelses række, og i mere end tusind år led Guds folk under dragens vrede. Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige op for at genlyde dragens røst og videreføre det samme grusomme og gudsbespottelige værk. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med lammehorn. Dyrene, der gik forud for det, var steget op af havet, men dette steg op af jorden og repræsenterede den fredelige fremvækst af den nation, som symboliseres. De 'to horn som et lam' fremstiller på treffende vis den amerikanske regerings karakter, sådan som den kommer til udtryk i dens to grundlæggende principper, republikanisme og protestantisme. Disse principper er hemmeligheden bag vor magt og fremgang som nation. De, som først fandt et fristed på Amerikas kyster, glædede sig over, at de var nået til et land frit for pavedømmets hovmodige krav og den kongelige magts tyranni. De besluttede at oprette en regering på det brede grundlag af borgerlig og religiøs frihed.“

"Men den skarpe optegning med profetiens blyant åbenbarer en forandring i dette fredelige scenari. Dyret med de lammelige horn taler med en drages stemme og 'udøver hele det første dyrs magt for dets øjne'. Profetien erklærer, at det vil sige til dem, der bor på jorden, at de skal gøre et billede af dyret, og at 'det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at få et mærke på deres højre hånd eller på deres pande; og at ingen kan købe eller sælge uden den, som har mærket eller dyrets navn eller tallet for dets navn.' Således følger protestantismen i pavedømmets fodspor." Signs of the Times, 1. november 1899.

For Miller repræsenterede havdyret og jorddyret i Åbenbaringen tretten det hedenske Rom efterfulgt af det pavelige Rom. Miller forsøgte også at anvende sin forståelsesramme på Åbenbaringen sytten, men helbredelsen af pavemagts dødssår, De Forenede Staters og De Forenede Nationers profetiske rolle lå uden for den guddommelige ramme, som var blevet givet ham af engle. For ham var dyret, som steg op af jorden i Åbenbaringen tretten, pavemagten.

Miller var det sendebud, som skulle anvendes til at fjerne Protestantismens kappe fra hænderne på de bekendende protestanter, der var kommet ud af den mørke middelalder. Den periode, hvor De

Forenede Stater ville tale som en drage, hvor republikanismen blev forvandlet til et demokrati, og hvor det frafaldne protestantisme ville forene sig med den frafaldne regering og gentage den forening af kirke og stat, som er pavedømmets billede, lå endnu ude i fremtiden på hans tid. Af den grund forsøgte han at indplacere Johannes' Åbenbaring i den guddommelige ramme, som engle havde givet ham.

Han blev udvalgt til at forstå den forøgelse af kundskab, som fremkom i 1798, da synet ved Ulajfloden i Daniel otte og ni blev åbnet. I fremtiden skulle Amerika forstå synet ved Hiddekelfloden i Daniel kapitel ti til tolv, som blev åbnet i 1989, da, som beskrevet i Daniel elleve, vers fyrre, de lande, der repræsenterer det tidligere Sovjetunionen, blev fejtet bort af pavedømmet og De Forenede Stater.

Den ramme, som af engle blev givet til Future for America, var baseret på identifikationen af og anvendelsen af profetien i sammenhæng med den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet.

„Det lys, som Daniel modtog fra Gud, blev givet især for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, de store floder i Sinear, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart finde sted.“ Testimonies to Ministers, 112.

Milleritterne frembar den første og den anden engels budskab og forkyndte dommens begyndelse. Future for America frembærer den tredje engels budskab.

Jeg plantede, Apollos vandede; men Gud gav væksten. Derfor er hverken den, som planter, noget, eller den, som vander, men Gud, som giver væksten. Men den, som planter, og den, som vander, er ét; og enhver skal få sin egen løn efter sit eget arbejde. For vi er Guds medarbejdere; I er Guds ager, I er Guds bygning. Efter den Guds nåde, som er givet mig, har jeg som en viis bygmester lagt grunden, og en anden bygger derpå. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpå. Thi ingen kan lægge nogen anden grund end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 1 Korintherbrev 3:6–11.

For korrekt at fremføre den tredje engels budskab må du også fremføre de to første engles budskaber, for vi er blevet gjort bekendt med, at der ikke kan være en tredje uden en første og en anden. Det første og det andet budskab er grundvolden, og det tredje er slutstenen, men det tredje budskab vil aldrig benægte eller modsige det første og det andet. Hvis det gør det, er det ikke det ægte budskab.

„Det første og det andet budskab blev givet i 1843 og 1844, og vi står nu under forkyndelsen af det tredje; men alle tre budskaber skal stadig forkyndes. Det er nu lige så væsentligt som nogen sinde før, at de gentages for dem, der søger efter sandheden. Med pen og stemme skal vi lade forkyndelsen lyde og vise deres rækkefølge og anvendelsen af de profetier, som fører os frem til den tredje engels budskab. Der kan ikke være et tredje uden det første og det andet. Disse budskaber skal vi give til verden i publikationer, i taler, idet vi i den profetiske histories forløb viser de ting, som har været, og de ting, som skal komme.“ Selected Messages, bog 2, 104, 105.

Der findes en meget fin iagttagelse vedrørende Milleritternes historie og vor historie. Milleritterne var begyndelsen, og vi er enden. De fremlagde og levede det første og det andet englebudskab. Vi fremlægger det tredje englebudskab. Deres uforseglede budskab (Ulai-synet) findes i to kapitler af Daniel, og vort (Hiddekel-synet) findes i tre kapitler. De identificerede det første og det andet ve, og levede inden for opfyldelsen af det andet ve. Vi identificerer og lever inden for opfyldelsen af det tredje ve. Deres ramme for profetisk anvendelse var det hedenske Rom (dragen) og det pavelige Rom (dyret). Vor ramme for profetisk anvendelse er det moderne Rom som et trefoldigt dyr.

Når vi begynder at betragte det særpræg, at det pavelige Rom i Åbenbaringens syttende kapitel er den ottende, som er af de syv, er det værd at overveje, hvad milleritterne forstod om Rom i den grundlæggende historie. Den tredje engel vil have yderligere lys, men dette lys vil aldrig modsige den etablerede sandhed.

Daniel kapitel to, syv, otte, elleve og tolv identificerer Rom blandt andre magter. Vi betragter Roms to faser før 1798, den hedenske og den pavelige, som ramme for Millers profetiske anvendelser. Miller og pionererne fastslår, at „dit folks røvere“ i Daniel kapitel elleve, vers fjorten, repræsenterer Rom.

Og i de tider skal mange rejse sig imod Sydens konge; også voldsmændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

Der er mindst to vigtige punkter at tage i betragtning inden for dette vers. Ordet »syn« i verset er et af to hebraiske ord i Daniels bog, som oversættes med »syn«. Det ene af de hebraiske ord, der oversættes med »syn«, er châzôn og betyder en drøm eller en profeti eller et syn. Ordet châzôn betegner profetisk historie, eller et tidsrum, og det forekommer ti gange i Daniel og oversættes altid med »syn«.

Det andet hebraiske ord, som også oversættes med „syn“, er mar-eh' og betyder fremtræden. Ordet mar-eh' betegner et enkeltstående syn, et bestemt tidspunkt. Det hebraiske ord mar-eh' forekommer tretten gange i Daniels Bog, og det oversættes seks gange som „syn“, fire gange som „ansigt“, to gange som „fremtræden“ og én gang som „smuk af udseende“.

Dit folks røvere repræsenterer Rom, og derfor er det det profetiske emne om Rom, der fastlægger det profetiske „syn“ i Daniels bog. Af denne grund er det vigtigt at forstå betydningen af Rom som et profetisk symbol.

Den profetiske logik kræver, at ordet „syn“, som repræsenterer den profetiske historie, er det samme „syn“, som omtales i Johannes' Åbenbaring, for Inspirationen identificerer, at Daniel og Åbenbaringen er den samme bog, at de supplerer hinanden, at de bringer hinanden til fuldkommenhed, og at den samme profetiske linje, som findes i Daniel, tages op igen i Åbenbaringen. Disse punkter, som er fremsat i Profetiens Ånd, er allerede blevet medtaget i denne artikelserie, så jeg vil ikke medtage dem igen. Jeg vil tilføje endnu et punkt, som vi også allerede har medtaget fra Søster White. Dette punkt er, at alle Bibelens bøger mødes og ender i Johannes' Åbenbaring. Det „syn“ af profetisk historie (châzôn), som findes i Daniel og stadfæstes med det

profetiske emne om Rom, repræsenterer synet af profetisk historie gennem hele Bibelen. Alle Bibelens bøger mødes og ender i Åbenbaringen, og Gud modsiger aldrig sig selv. Aldrig! Hvis du mener, at Han har gjort det, er det noget, du misforstår. Det selvsamme hebraiske ord (châzôn) oversættes også med syn i Ordsprogenes Bog.

Hvor der ikke er noget syn, bliver folket tøjlesløst; men salig er den, som holder loven.
Ordsprogene 29,18.

Det er det første punkt, man må tage i betragtning vedrørende dette vers. Hvis vi misforstår Rom, kan vi ikke fastslå den profetiske histories syn. Denne kendsgerning definerer i det væsentlige de bestræbelser, som jesuitter og andre gennem historien har udfoldet, idet de har indført forfalsket teologi for at ødelægge det profetiske emne om Rom. Når vi overvejer den grundlæggende forståelse af Rom, bør vi have dette i erindring.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, som undlader at se antikrists betydning, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side. Der er nu ingen tid for os til at assimilere os med verden. Daniel står i sin lod og på sin plads. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver burde forstå. Disse profetier skal være vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv.“
Kress Collection, 105.

Hvis du undlader at se antikrists (Roms) betydning, vil du slutte dig til Rom, og denne advarsel er placeret inden for sammenhængen af at kunne eller ikke kunne forstå Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring. Milleritterne opbyggede den grundlæggende forståelse af adventismen på deres identifikation af Rom. De forstod, at Rom var fremstillet ved to ødelæggende magter, at begge var faser af Rom, men de befandt sig ikke på et sted i historien, hvor de kunne se Rom som en trefoldig union, således som den er fremstillet i Johannes' Åbenbaring. Daniel er derfor grundvolden, repræsenteret ved Milleritterne, og Johannes' Åbenbaring er slutstenen, repræsenteret ved Future for America. Der er endnu et punkt i Daniel 11, vers 14, som vi ønsker at identificere.

Miller og pionererne forstod, at billedstøtten i Nebukadnezars drøm repræsenterede de fire riger Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom. De kunne ikke se ud over det fjerde rige, for de forstod, at det pavelige Rom blot var en anden fase af Rom, og derfor at det fjerde rige var ophørt i 1798. Ud fra deres historiske synsvinkel var det eneste profetiske vejmærke, der stod tilbage, Kristi andet komme, hvor stenen, som blev hugget løs fra bjerget, skulle ramme billedstøttens fødder. Milleritterne erkendte profetiske forskelle mellem hedensk og paveligt Rom, men idet de var tvunget til at samordne 1798 med Kristi genkomst, kunne de ikke se længere end til fire riger.

„Vi er kommet til en tid, hvor Guds hellige værk fremstilles ved billedstøttens fødder, hvori jernet var blandet med det lerede ler. Gud har et folk, et udvalgt folk, hvis dømmekraft må helliges, og som ikke må blive vanhelliget ved at lægge træ, hø og strå på grundvolden. Hver sjæl, som er loyal mod Guds bud, vil se, at det kendetegnende træk ved vor tro er sabbatten på den syvende dag. Hvis regeringen ville ære sabbatten, sådan som Gud har befået, ville den stå i Guds styrke og til forsvar for den tro, som én gang for alle er blevet overgivet til de hellige. Men statsmænd vil støtte den falske sabbat og vil sammenblande deres religiøse tro med

overholdelsen af dette pavedømmets barn og sætte den over den sabbat, som Herren har helliget og velsignet og afsondret, for at mennesket skal holde den hellig, som et tegn mellem Ham og Hans folk i tusind slægtled. Sammenblandingen af kirkepolitik og statspolitik fremstilles ved jernet og leret. Denne forening svækker al kirkernes magt. At iklæde kirken statens magt vil medføre onde følger. Mennesker har næsten overskredet grænsen for Guds langmodighed. De har sat deres styrke ind i politik og har forenet sig med pavedømmet. Men tiden vil komme, da Gud vil straffe dem, som har gjort Hans lov ugyldig, og deres onde gerning vil falde tilbage på dem selv.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1168.

Åbenbaringen sytten er den sidste identifikation af Bibelfrophetiens riger, og den identificerer, at syv riger er faldet, og at det ottende rige er det trefoldige forbund med det moderne Rom. Hvis den første henvisning til Bibelfrophetiens riger er Daniel kapitel to, og det er den ganske bestemt, da bør den sidste henvisning blive belyst ved den første henvisning. Hvordan kan de fire riger i Daniel kapitel to stemme overens med de otte riger i Åbenbaringen sytten?

Husk derfor, idet vi går videre, at milleritterne ikke kunne se profetiske begivenheder ud over deres egen historie. Det budskab, som de forstod og forkyndte, identificerede Kristi andet komme som det næste vejmærke i den profetiske historie. Men hvis milleritternes forståelse af Rom som det symbol, der etablerer synet om den profetiske historie, og også Daniel kapitel to begge er milleritternes grundlæggende sandheder, hvordan kan dette da stemme overens med de otte riger i Åbenbaringen kapitel sytten?

Hvis du er usikker på, om billedstøtten i Daniel 2 er grundlæggende, behøver du blot at betragte pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850. Begge fremstiller billedstøtten i Daniel 2. Lige så betydningsfuldt er det, at Ellen White fastslår, at begge diagrammer blev udarbejdet under Guds ledelse og efter Hans plan.

„Jeg har set, at 1843-kortet blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ville have dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74, 75.

Om kortet fra 1850 udtalte hun:

„Jeg så, at Gud var med i udgivelsen af tavlen ved broder Nichols. Jeg så, at der i Bibelen fandtes en profeti om denne tavle, og hvis denne tavle er bestemt for Guds folk, hvis den er tilstrækkelig for den ene, er den det også for den anden, og hvis én havde behov for at få malet en ny tavle i større målestok, har alle lige så meget behov for den.“ Manuscript Releases, bind 13, 359.

Der findes et gammelt ordsprog fra verden, som siger: »Vildfarelsen har mange veje, men sandheden kun én.« Der har været anvendt adskillige forskellige vildfarelser for at forhindre mennesker i at erkende, at det moderne Rom i Åbenbaringen sytten er det ottende hoved, som er af de syv. En af de vildfarelser, som anvendes af adventismens teologer, er en forvanskning af historiens riger. Jeg henviser her ikke til bibelfrophetiens riger; disse er to forskellige betegnelser. Bibelfrophetiens riger er fastlagt på grundlag af den første omtale i Daniels bog, kapitel to, men der

fandtes historiens riger, som gik forud for Babylon. Ellen White identificerer tydeligt, hvem historiens riger var, men adventismens teologer ignorerer det inspirerede vidnesbyrd og skaber en rækkefølge af historiens riger, som tilslører forståelsen af, at Rom altid fremkommer som det ottende og er af de syv. Alligevel er det Rom, der fastlægger synet.

Adventismens og den frafaldne protestantismes teologer hævder, at historiens riger var Egypten, Assyrien, Babylon, Medo-Persien, Grækenland, Rom og så videre. Søster White oplyser os om, at der findes et tredje rige i historien, som de vælger at udelade. Udelader de dette rige, eller udelader de Profetiens Ånd? Begge dele.

Historien om nationer, som den ene efter den anden har indtaget deres tilmålte tid og plads og ubevidst vidnet om den sandhed, hvis betydning de selv ikke kendte, taler til os. Hver nation og hvert menneske i dag har Gud tildelt en plads i sin store plan. I dag måles mennesker og nationer med loddet i hans hånd, han som ikke tager fejl. Alle afgør ved deres eget valg deres skæbne, og Gud styrer det hele til opfyldelsen af sine hensigter.

Den historie, som den store JEG ER har optegnet i sit ord, idet Han sammenføjer led efter led i den profetiske kæde, fra evigheden i fortiden til evigheden i fremtiden, fortæller os, hvor vi står i dag i tidsaldrenes procession, og hvad der kan forventes i den kommende tid. Alt det, som profetien har forudsagt skulle ske indtil den nuværende tid, er blevet stadfæstet på historiens sider, og vi kan være forvissede om, at alt det, som endnu skal komme, vil blive opfyldt i sin orden.

„Den endelige omstyrtelse af alle jordiske herredømmer er klart forudsagt i sandhedens ord. I den profeti, som blev udtalt, da dommen fra Gud blev afsagt over Israels sidste konge, gives budskabet: ‘Så siger den Herre Herren: Tag huen af og løft kronen bort; ... ophøj den ringe og fornedr den høje. Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte det; og det skal ikke være mere, indtil han kommer, som retten tilhører; og ham vil jeg give det.’ Ezekiel 21:26, 27.“

„Kronen, som blev taget fra Israel, overgik efter hinanden til Babylons, Medo-Persiens, Grækenlands og Roms riger. Gud siger: „Den skal ikke være mere, før han kommer, hvis ret den er; og jeg vil give ham den.““

„Den tid er nær. I dag forkynder tidens tegn, at vi står på tærsklen til store og alvorlige begivenheder. Alt i vor verden er i oprør. For vore øjne opfyldes Frelserens profeti om de begivenheder, der skal gå forud for hans komme: ‘I skal høre om krige og rygter om krige.... Folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder.’ Matthæus 24:6, 7.

“Nuværende tid er en tid af overvældende interesse for alle levende. Herskere og statsmænd, mænd, som beklæder betroede og myndighedsbærende stillinger, tænkende mænd og kvinder af alle klasser, har deres opmærksomhed rettet mod de begivenheder, som finder sted omkring os. De iagttager de spændte, urolige relationer, der består mellem nationerne. De ser den intensitet, som er ved at bemægtige sig hvert jordisk element, og de erkender, at noget stort og afgørende er ved at ske—at verden står på tærsklen til en overvældende krise.

„Engle holder nu stridens vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før verden er blevet advaret om dens kommende undergang; men en storm samler sig, rede til at bryde løs over jorden; og når Gud vil befale sine engle at slippe vindene løs, vil der opstå en sådan stridens scene, som ingen pen kan skildre.

”Bibelen, og Bibelen alene, giver et korrekt syn på disse ting. Her åbenbares de store afsluttende scener i vor verdens historie, begivenheder, som allerede kaster deres skygger foran sig, idet lyden af deres nærhed får jorden til at skælve og menneskers hjerter til at svigte af frygt.” Uddannelse, 178–180.

Dette afsnit rummer meget lys for vor tid, men det, jeg ønsker at påpege, er, at søster White klart identificerer, at det historiske rige, som gik forud for Babylon, var Israel, ikke Assyrien. De historiske riger, som benyttes af teologer, udelader Israel som et historisk rige, til trods for den magt og herlighed, der blev grundfæstet under kong Salomos regering, og til trods for inspirationens direkte vidnesbyrd gennem Ezekiel og Ellen White om, at Israels krone overgik til Babylon.

Hvis vi anvender den inspirerede kommentar på historiens riger, finder vi, at Israel må regnes blandt disse riger. Israel, Assyrien og Egypten er historiens riger, som gik forud for det første rige i Bibelens profeti, nemlig Babylon. Derfor var det fjerde rige i “historien” Babylon, det femte var Medo-Persien, det sjette var Grækenland, det syvende var det hedenske Rom, og det ottende var det pavelige Rom, som var af de syv, for det repræsenterer den anden fase af det hedenske Rom. Med historiens riger er det pavelige Rom det ottende og er af de syv.

I Daniel syv har vi de riger, som Bibelens profeti omtaler, fremstillet ved dyr. Babylon er løven, som blev efterfulgt af Medo-Persiens bjørn. Det tredje var Grækenland som leoparden, og dernæst Rom som det „grufulde og frygtelige“ dyr, der havde „jerntænder“. Det frygtelige dyr er, i overensstemmelse med billedstøtten i Daniel to, Rom, det fjerde rige i Bibelens profeti.

Milleriterne forstod det fjerde rige som Rom, og derfor forstod de det frygtelige dyrs kendetegn som sådanne og anvendte ganske enkelt alle dyrets profetiske kendetegn på det fjerde rige. De så sondringen mellem hedensk Rom og pavemagtens Rom i passagen, men kunne ikke se et femte rige i Bibelens profeti, for de anvendte med rette den første omtale af rigene i Bibelens profeti som deres referencepunkt. Men sondringen mellem de to Rom er i passagen, hvilket giver os mulighed for at betragte sondringen mellem de to Rom som repræsenterende to riger. Men dette er ikke det punkt, vi overvejer.

Således sagde han: Det fjerde dyr skal være det fjerde rige på jorden, som skal være forskelligt fra alle andre riger, og det skal opsluge hele jorden og nedtræde den og sønderbryde den. Og de ti horn af dette rige er ti konger, som skal fremstå; og en anden skal fremstå efter dem, og han skal være forskellig fra de første, og han skal underkue tre konger. Og han skal tale store ord imod den Højeste og opbruge den Højestes hellige og tænke på at forandre tider og lov; og de skal gives i hans hånd indtil en tid og tider og en halv tid. Men retten skal sættes, og de skal tage hans herredømme bort for at tilintetgøre og ødelægge det til enden. Daniel 7:23–26.

Det fjerde rige i Daniel 2 er Rom. De ti horn repræsenterer de ti nationer, som repræsenterer det hedenske Roms rige, og før det pavelige Rom skulle overtage verdensherredømmet i 538, ville tre af disse riger blive fjernet eller rykket op med rode. Derpå skulle det „lille“ „horn“ i vers otte med „øjne som menneskeøjne og en mund, der talte store ord,“ fremstå. Hvis vi har ti horn i det fjerde rige, og tre bliver fjernet, for at det „lille horn“ kan erstatte disse tre horn, så er der, når de tre horn fjernes, syv horn tilbage, og det lille horn er det ottende, for Rom fremkommer altid som det ottende og er af de syv. Der er megen oplysning om Rom i dets to faser i dette kapitel, men vi giver her ganske enkelt et andet vidne om, at Rom både profetisk og historisk fremkommer som det ottende og er af de syv.

I kapitel otte finder vi en uddybning af kapitel syv. Kapitlet identificerer endnu en gang bibelprofetiens riger, men udelader det første rige, Babylon; for da Daniel modtog synet i kapitel otte, var det meget nær Babylons ende. I kapitlet fremstilles Medo-Persien ved en vædder, som havde to horn. Grækenland fremstilles ved en gedebuk med ét horn, som brydes af og frembringer fire horn ud fra det brudte horn. Derefter følger et »lille horn« efter Grækenland, og endnu en gang repræsenterer det lille horn Rom. Skønt Rom ikke var en direkte efterkommer af Grækenlands rige, fremstiller teksten det lille horn som udgående fra et af de fire horn, der opstod i det græske rige, efter at det første horn — som repræsenterer Alexander den Store — var blevet brudt af. Rom var ikke en efterkommer af grækerne, men det begyndte sin erobring af verden fra Grækenlands område, og i den forstand udgik det fra et af disse fire horn.

Vi finder derfor i kapitel otte et andet vidnesbyrd om kapitel syv. Medo-Persien havde to horn, Grækenland havde ét og derefter yderligere fire horn. Det giver i alt syv horn før Roms, idet det lille horn kom ud af et af Grækenlands fire horn. To plus ét plus fire er syv; dernæst er Rom, det lille horn, det ottende, og det er af de syv. Det er værd at bemærke, at den passage, som identificerer, at Rom kommer ud af et af de græske horn, var et af de største profetiske argumenter, som Miller og hans medarbejdere måtte imødegå i deres historie.

Protestanterne i denne historie fastholdt, at det lille horn fra Rom ikke kunne være Rom, for profetien angiver, at det lille horn kom frem fra et af de fire græske horn. De hævdede derfor, at det lille horn repræsenterede Antiochus Epifanes, som var en af de selevkidiske konger, der fortsatte gennem historien efter delingen ved Alexander den Stores død. Striden i den milleritiske historie om dette spørgsmål var så stor, at argumentet imod den protestantiske lære på 1843-kortet byggede på det forhold, at Daniel så det lille horn komme frem fra et af de fire græske horn og derfor ikke kunne identificere Rom, for Rom nedstammede ikke fra Grækenland. Argumentet påvirkede alle de steder i Daniel, hvor Rom identificeres. Den protestantiske position indbefattede, at „dit folks voldsmand“ i vers fjorten i Daniel elleve måtte være Antiochus Epifanes. Milleritterne medtog derfor på det kort, som Søster White identificerede som „ledet af Herrens hånd og ikke burde ændres“, en henvisning til Antiochus Epifanes, der angav, hvorfor han ikke kunne have været det fjerde rige. Etablerer Rom synet af den profetiske historie, eller repræsenterede en selevkidisk konge, som døde over hundrede år før Kristus blev født, den magt, der rejste sig imod Kristus ved hans korsfæstelse?

Det spørgsmål, der kunne rejses, er, hvorfor Daniel fik Rom vist som udgående fra et af de græske horn, hvis Rom ikke var en direkte efterkommer af Grækenland? Svaret er, at begyndelsen på Roms opstigning til magt begyndte i den region, som tidligere havde været græsk territorium; men hvorfor blev profetien fremstillet på en sådan måde, at den gav anledning til denne forvirring?

Mindst ét svar, ud over vigtigheden af at bemærke, hvor Rom begyndte at rejse sig, er, at gåden om, at Rom altid fremkommer som den ottende og er af de syv, besvares ved, at Rom forbindes med Grækenlands territorium for at bevare gådens pointe om, at Rom er af de syv. Gåden er så vigtig, skønt milleritterne aldrig kunne have forstået dette begreb ud fra deres ståsted i historien. Den kendsgerning, at alle henvisningerne ikke alene på 1843-kortet, men også på 1850-kortet, er illustrationer af emner, som direkte behandles i Guds profetiske Ord, bortset fra den ene henvisning, der understreger, at Antiochus Epifanes ikke er den magt, der stod imod Kristus, gør tilføjelsen til kortet meget betydningsfuld. Hvor sørgeligt er det ikke, at da adventismen forlod deres grundvolde, befinder de sig i dag i den situation, at de lærer, at magten i Daniel elleve, vers fjorten, er Antiochus Epifanes og ikke Rom! De lærer nu det, som milleritterne modsatte sig så stærkt, at de fremstillede denne strid på 1843-kortet!

Historiens riger viser, at Rom fremkommer som den ottende og er af de syv. Det „lille horn“ i kapitel syv, som taler „store ord imod den Højeste“, fremkommer som den ottende og er af de syv. Hornene i kapitel otte viser, at Rom fremkommer som den ottende og er af de syv.

I den næste artikel vil vi undersøge, hvordan det moderne Rom, som det fremstilles i Åbenbaringen sytten, fremkommer som den ottende og er af de syv. Derefter vil vi vende tilbage til Daniel to og klarlægge, hvorfor de fire riger i Daniel to, som er den første omtale af rigene i Bibelens profeti, stemmer overens med de otte riger i Åbenbaringen sytten.